

— Около тѣхъ се навърташе, думали тѣ.

Едни го срѣщнали далечъ отъ селото съ тѣхъ. А леля Ирина се оплаквала: „Видишъ ли, добро да сторишъ; отгледахме го, а той, вмѣсто да ни помага, избѣга; тѣй е то... Вуйчо му вика: „Е, едно дѣте по-малко ще хранимъ!“ И тѣй си е. Богъ да му е на помощъ!.. Нѣма да заплача за него я!

— Не бѣ лошо момче. Музиката обичаше, съ музикантитѣ е отишло, отговорила ѝ една съсѣдка.

Само дѣдо Борилъ искрено поплакалъ за момчето.

— Защо не го потърсите? — Може въ гората да се е изгубило... Може би цигани сж го откраднали... Жално!

— Върви го търси! — изкрѣщѣла лелята. — А въ нашата работа не се смѣсвай!..

* *
*

Минало се десетъ години отъ тогава. Село Миловидово го нападнала страшна бѣда: въ една тъмна, вѣтровита нощъ то изгорѣло до клечка. Надъ изгорѣлитѣ останки на своитѣ кѣщици горко плакали и си скубѣли коситѣ обѣднѣлитѣ селяни, незнаейки дѣ да подслонятъ глава: какъ ще живѣятъ, какъ ще притеглятъ скърбитѣ. Едни избѣгали по съсѣднитѣ села, а други си построили дѣсчени колиби. Особно скърбѣло голѣмото сѣмейство на леля Ирина. Всички тѣ спѣли подъ открито небе и тѣхното нещастие нѣмало край. Наближавало студена зима, която имъ носѣла гладъ и болести.

Ненадѣйно, въ това най-тежко врѣме, на името на вуйчо Каменъ, пристигнали изпратени по пощата сто и шестдесетъ и петъ лева — помощъ.

Всички останали като грѣмнати. Помощъта била тѣй голѣма и тѣй неочаквана, сѣкашъ имъ паднала отъ небето.

— Господи, откъдѣ сж? — говорѣлъ вуйчо Каменъ, като отварялъ плика съ книжнитѣ банкноти. Освѣнъ паритѣ, въ плика имало и писмо. Ето що било написано:

— Драги ми вуйчо Камене и лельо Ирино! Прочетохъ въ вѣстниците и се научихъ за вашата голѣма бѣда слѣдъ изгарянето нашето село и много се нажалихъ. Пращамъ ви тѣзи пари да си построите кѣщица и да